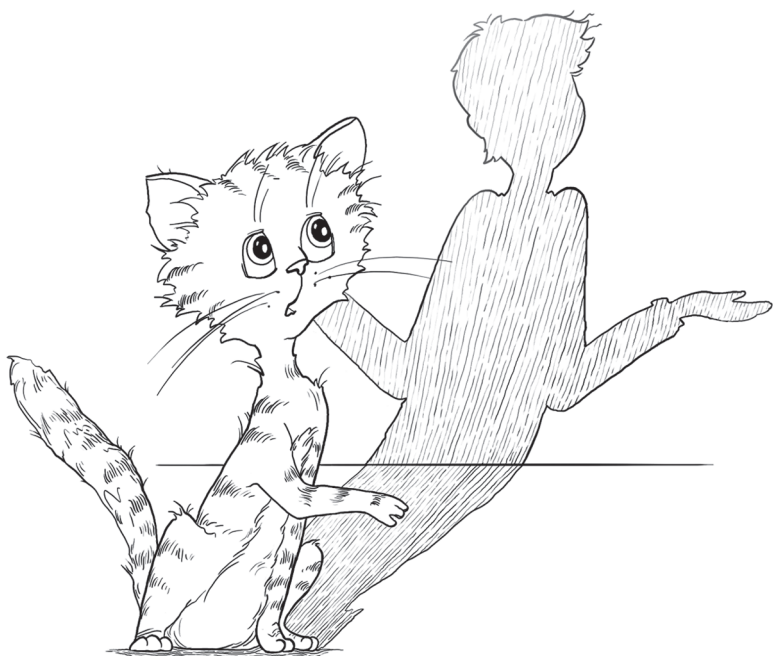

Сергій Гридін

КІГТИК КОВБАСКО

КИЇВ • ЗНАННЯ

ЧАСТИНА 1

«Важка вона іноді, доля дитяча! Отак би собі спав спокійненько, але зась! На канікулах або вихідних скочиш із самого ранку, очі самі собою розплющуються, а от коли треба до школи йти — ніби хто повіки клеєм намазав!»

Так роздумував, потягуючись на ліжку, учень п'ятого класу вкрай середньої школи Олег Дерихата. Він натягнув ковдру на голову, намагаючись відтермінувати мить, коли потрібно буде вилазити із ліжка. Трохи втішало, що за вікном

був місяць травень, вже пригрівало сонечко і ся-
яли десь там на горизонті (хоча ще аж цілих три
тижні до них!) літні канікули, на яких нарешті
можна забути про школу і майнути або в літній
табір, або хоч до бабуні у село.

Олежик Дерихата був звичайним хлопчаком.
Ну, може, тільки рудувате волосся, рум'яне лич-
ко, міцна статура, пружні ноги, якими твердо сту-
пав по землі, та кругленьке черевце надавали
йому особливих прикмет. Під одягом зрадлива
округлість на місці пресу ховалася, тому роздя-
гатись (навіть на пляжі) хлопчику не хотілося,
аби з нього не кепкували ровесники.

Він любив читати і не любив фізкультуру, тому
що на уроках змушували бігати і, гірше того, під-
тягуватись на перекладині. Дерихата дотягну-
тись підборіддям до металевої труби не міг, бігав
помаленьку, при цьому чмихав як паровоз, але
тверду «дев'ятку» з фізкультури мав, бо був від-
мінником. І вчитель-спортсмен Ілля Федорович,
тяжко зітхаючи та споглядаючи марні старання
свого учня, виводив у журналі хорошу оцінку.
При цьому у нього переставала писати ручка, він
спересердя тряс рукою і навіть іноді мружив очі:
так йому не хотілось «псувати» журнал.

— Мня-а-а-ву! — зненацька пролунало над вухом.

Олежик здригнувся, розплющив одне око. Не-
сподівано хтось стягнув ковдру з обличчя, щось
м'яке доторкнулось до його носа.

— О-о-о! — застогнав хлопчик. — Ну, ти й зві-
рюка! Сам не гам і іншому не дам! — випростав

руку з-під ковдри, замахав нею, ніби намагаючись когось скинути на підлогу.

— Мр-р-р! — сердито відповів не відомий читачеві «звірюка».

— Кігтику! От я зараз встану та як надеру тобі хвоста! — погрозливо припіднявся на ліжку Олежик. Сон розвіявся, мов не було.

Кіт на прізвисько Кігтик (а «будильником» був саме він!) задоволено промуркотів, скочив з ліжка на підлогу, пройшовся язиком по рудій шерсті, яка — на відміну від зачіски господаря — була і так бездоганна, потягнувся, піднявши хвоста трубою, та легко забрався на підвіконня, де вмотився калачиком і підставив спинку м'якому ранішньому сонечку...

Це зараз істоту, яка ніжилась у теплому промінні, можна було назвати котом у повному розумінні того слова. Граційна пружна хода, лискуча шерсть та вуса, які гордо стирчали у сторони, видавали у їх власнику справжню породу, хоча своїх батьків Кігтик не пам'ятав. Знайомство Дерихати і тоді ще безіменного кошеняти почалось цілком банально.

Такого самого травня, два роки тому, Олежик повертався зі школи, ледь тягнучи на спині важкий НАПЛІЧНИК. Несподівано почався дощ. Тугі краплі залопотіли спочатку потихеньку, неквапом, а потім щоразу набираючи швидкість. Хлопчик сховався під дашок чужого під'їзду і налаштувався перечекаати зливу. Але потужний потік води з неба не зупинявся. Десь далеко почало

погримувати. Малий Дерихата трохи побоювався грози (а хто її не боїться!?) — отож вирішив швиденько перебігти додому, пам'ятаючи, що коли блискавки підкрадуться ближче, бігати вже не можна. Наталя Петрівна, їхня вчителька, нагадувала про це не раз.

Олежик обережно виглянув на вулицю. Поверхнею свіжих калюж стрибали бульбашки дощу. Він знав, що вони щось означають: чи то злива скоро має закінчитись, чи то навпаки буде затяжною, але, хоч ти вбийся, не пам'ятав. «Треба буде прикмети повторити!» — вирішив він для себе, важко зітхнув, не наважуючись підставитись під струмені, але здалеку знову долинули погуки громувиці, і Дерихата вискочив із свого прихистку та швидко попрямував до рідної домівки. А йти залишалося недалеко!

За хвилину одяг змок наскрізь. Але злива була по-весняному теплою, тож Олежик навіть замугикав якусь пісеньку. Він чалапав по калюжах, не вибираючи дороги, і відчував себе мандрівником, який сміливо крокує крізь джунглі назустріч небезпекам. Він навіть озирнувся, видивляючись якогось людожера-тигра, який підступно зачаївся у кущах.

— Мняву! — несподівано жалібно озвався «людожер» десь там під ногами. Дерихата здригнувся, виринаючи з уявного африканського лісу. З-під бузкового куща на нього дивились великі зелені очиська незнайомого мокрого створіння, яке зараз більше було подібне на облізлого, ху-

дого пацюка. Кошеня ніби відчуло на собі погляд, здригнулося всім тілом, підбігло до хлопчика й потерлося мокрою головешкою об його ногу.

— Мале-е-е-ньке! — вирвалось в Олежика. — Замерзло!? — присів він над рудим хирлячком.

— Мняву! — кивнуло згодливо кошеня, прохально блимнувши очиськами.

— Давай, лізь до мене за пазуху! — запросив Дерихата.

«Щурик», ніби зрозумівши, що від нього вимагають, підскочив, видряпався хлопчику на коліно і шугонув під мокру футболку, притиснувшись до теплого Олегового тіла. Кілька разів ще здригнувся від холоду, пригрівся й затих.

— Вилазь, приїхали! — голосно вимовив Олег вдома, дістав з-за пазухи мокре кошеня і пустив його на лінолеум у коридорі.

Незнайомець сторожко озирнувся, заспокоєно пройшовся рожевим язичком по мокрій шерсті і пішов обстежувати своє нове місце перебування. Дерихата скинув із себе мокрий одяг, залишивши його тут же на підлозі у передпокої, взяв у ванній великий рушник і почав розтиратися, пам'ятаючи, що саме так робив тато, потрапивши восени без парасольки під зливу. Відчувши, як гаряче тепло розійшлося по шкірі, хлопчик схопив трохи меншого рушника (ним мама витирала волосся після душу), зловив кошеня, добре розтер і його, акуратно склав рушник назад до шафи і пішов на кухню шукати якоїсь провізії. Кошеня слухняно потрюхикало за ним.

— Звати тебе хоч як? — спитав хлопчак, відпанахуючи товстий шмат ковбаси і кидаючи його новому знайомцю.

Той щось промуркотів у відповідь, спробував відкусити від шматка, широко роззявивши рота. Ковбаса не піддалась. Вона була «московською» — твердою як на його зубенята. Кошеня знічено присіло, потім спробувало ще раз і, впевнившись, що із цього нічого не вийшло, жалібно підняло свої зелені очиська на нового господаря.

— Не виходить!? — правильно зрозумів погляд Дерихата. — Зовсім ти ще малий! Я теж колись таким був! — згадав він розповіді батьків про своє беззубе дитинство. — Тільки молоко і пив! Мамине... — на мить задумався він. — О! У мене ж молоко є в холодильнику! Почекай-но, дістану! Давай сюди цю ковбасу! — простягнув руку Олежик. Але кошеня несподівано підняло шерсть на загривку, випустило гострі маленькі кігті та шурнуло лапою перед собою, захищаючи законну власність.

— Ти що робиш!? — різко забрав руку з глибокою подряпиною малий Дерихата. — Ну й кігті у тебе! — вичавив, злизуючи крапельку крові з пальця. — Бути тобі Кігтиком! — зробив він висновок. — А прізвище твоє — Ковбаско! Он як за свій шматок тримаєшся! — засміявся, забувши образу. — А прикольно! Кігтик Олегович Ковбаско! — зареготав Дерихата.

Він дістав пакет молока, забувши про недостойний вчинок нового друга, налив трохи у блюдце, поставив перед Ковбаском.

**Читайте серію книг про пригоди
збитошного комп'ютерного
віруса Федька**

Федько, прибулець з Інтернету :
повість / Сергій Гридін. —
К. : Знання, 2020. — 111 с. —
Формат 84×108/32.
ISBN 978-617-07-0783-3

Життя без пригод — нудне і нецікаве. А якщо пригоди тобі влаштовує комп'ютерний вірус, чекати можна чого завгодно. Карколомні підземні перегони, втеча від піратів, знайомство з тубільцями, які поклоняються жахливому водяному чудовиську Маюмбі, — про все це читайте у повісті «Федько, прибулець з Інтернету» сучасного українського письменника Сергія Гридін. Це перша історія із серії книг про збитошного й водночас милого комп'ютерного віруса та його друзів Біленького і Професора.

Федько у віртуальному місті :

повість / Сергій Гридін. —

К. : Знання, 2021. — 151 с. —

Формат 84×108/32.

ISBN 978-617-07-0792-5

Навіть між найкращими друзями часом трапляються прикрі непорозуміння. Іноді їхні наслідки можуть бути непередбачувані. У другій книзі Сергія Гридіна про пригоди комп'ютерного віруса у віртуальному місті Біленькому та його друзям доведеться докласти чимало зусиль і здолати безліч перешкод, щоб визволити Федька з антивірусного полону, а заразом врятувати місцевих мешканців від нищівного вторгнення китайських вірусів.

Федько у пошуках Чупакабри :

повість / Сергій Гридін. —

К. : Знання, 2021. — 134 с. —

Формат 84×108/32.

ISBN 978-617-07-0795-6

Кожен по-своєму уявляє ідеальні літні канікули. Та якщо ви вирішили їх провести в селі у родичів, нудьгувати точно не доведеться. Особливо, коли поруч вірні друзі, завжди готові до веселих пригод. Сашко Біленький з товаришами розробляють хитромудрий план із захоплення загадкового монстра Чупакабри та беруться за пошуки давніх козацьких скарбів. А що з цього вийшло, читайте у третій книзі Сергія Гридіна із серії про пригоди комп'ютерного віруса Федька.

Федько: пригоди у Вірусяндії :
повість / Сергій Гридін. —
К. : Знання, 2022. — 100 с. —
Формат 84×108/32.
ISBN 978-617-07-0838-0

Звільнившись із антивірусного полону, Федько мусить тимчасово залишити своїх друзів, щоб виконати дуже важливе завдання — допомогти китайським вірусам-шмиглям повернутися додому. Проте здійснити це зовсім не просто, адже мешканці віртуальної країни Вірусяндії не завжди привітно зустрічають чужоземців, і на невгамовного прибульця з Інтернету чекають нові випробування та карколомні пригоди.

Ці та інші книги видавництва “Знання” можна придбати у книгарні “Абзац” (м. Київ, вул. Стрілецька, 28; тел. (044) 235-49-25, моб. тел.: (050) 336-86-08), інших книжкових магазинах України, а також на нашому сайті: **znannia.com.ua**